

Praha-Žižkov, 8. 12. 2019
P. Jareš

Bděte a modlete se *Mt 26, 36 – 46*

Jeden muž jel autem přes město. Směřoval k obchodu, kde se prodávaly časopisy a videokazety s pornografickým obsahem. Nejel tudy poprvé. Tentokrát si ale všiml staré kamenné katedrály u silnice. Náhle se rozhodl. Odbočil k parkovišti. Zastavil, vystoupil z auta, otevřel velké dubové dveře a vstoupil do kostela. Zapálil tam svíčku a vkleče se modlil. Vzpomínky na jeho minulá pošetilá rozhodnutí byly zdrcující. Zároveň byl ale vděčný za to, že dnes je něco jinak. Myslel na svou ženu, na své děti, na své křesťanské přátele. Uctíval Boha. Po nějaké chvíli kostel opustil, nastoupil do auta a jel ... domů. Zápas ho vyčerpával. Avšak poprvé po mnoha letech cítil naději.¹

Ano, o poslušnost vůči Bohu je skutečně třeba i zápasit. Je tomu tak mimo jiné proto, že s námi často hýbají silné emoce. Bývají tak přesvědčivé, že pod jejich vlivem řekneme a uděláme věci, kterých třeba později litujeme. Věřící manželé dobře vědí, že by si měli navzájem vycházet vstříc. Vědí, že by si měli odpouštět a ještě spoustu dalších věcí. Ale také vědí, že bývá těžké vždy podle toho jednat. Když nás ten druhý zraňuje a nás to bolí. Když máme na druhého vztek. Nebo když máme sami velké starosti, když prožíváme úzkost. Samozřejmě se to netýká pouze manželství, ale celého našeho života. Týká se to všech našich vztahů s lidmi. Víme, že máme milovat – dokonce i své nepřátele. Navíc víme, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému. Víme, že všechno naše trápení v tomto světě je jen na čas. Čeká nás přece věčné Boží království! A přesto, když se dostáváme do všelijakých životních situací, není samozřejmé uchovat si radostnost. Není samozřejmé milovat. Máme-li zůstat na Boží cestě (nebo se na ni vrátit), obnáší to vždy nějaký zápas. V našem případě je to obvykle agónie starého já, jehož požadavky mají ustoupit našim duchovním sklonům. Kristus tu cestu prošel před námi. A v Getsemane nám názorně ukázal, jak se o poslušnost Boží vůle zápasí: „*Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení. Váš duch je odhodlán, ale tělo slabé.*“ (Mt 26, 41 ČEP)

Ježíš věděl, že má zemřít. Věděl, že třetího dne vstane z mrtvých. Několikrát to svým učedníkům i předpovídal. Když se však ukřižování přiblížilo, prožíval velkou úzkost. Asi ji v sobě měl už nějakou dobu, nemohl jí však dát plný průchod. Před odchodem bylo ještě třeba zařídit spoustu věcí. Bylo třeba udělit učedníkům řadu důležitých poučení. Například dát jim vzor mytím nohou, ustanovit večeři Páně ... Nyní však už bylo všechno důležité zařízeno a on mohl odejít do zahrady Getsemane, aby se modlil. Asi to bylo místo, kam rád chodíval i dřív (srov. L 22, 39). Tam chtěl Bohu vylít své srdce. I my můžeme prožívat

¹ Podle: L.Crabb, A.Andrews, D.Hudson, *Adamovo mlčení*, str. 67n; Návrat domů, Praha 1998

vnitřní napětí. Máme starosti, které v nás vyvolávají vnitřní tíseň. Všeemožné myšlenky se nám honí hlavou. Nemůžeme ale dát našemu napětí průchod. Něco se v nás děje, ale nemáme prostor, abychom to zpracovali. Musíme fungovat. Zařídít to a tamto. Tam zavolat. S těmi lidmi být. Věnovat se zákazníkům. Vyhlížíme chvíli, kdy budeme sami. Až budeme moci s Bohem probrat, co se v nás děje. Protože Ježíš je skutečný člověk, dobře našim úzkostem rozumí. „*Nemáme přece velekněze, který není schopen mít soucit s našimi slabostmi; vždyť na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu.*“ (Žd 4, 15 ČEP)

Na místo modlitby vzal s sebou Ježíš jen tři nejbližší učedníky – Petra, Jakuba a Jana. Kdysi je s sebou vzal do Jairova domu, aby byli svědky vzkříšení dvanáctileté dcerky (Mt 9, 18 – 26). Vzal je s sebou také na horu, kde byl před jejich očima proměněn (Mt 17, 1 – 13). Viděli jeho slávu. Nyní se měli stát svědky jeho zápasu. Nechtěl po nich, aby za něj jeho zápas vybojovali. Měli s ním jen bdít. Být s ním. Jak ale vidíme, moc dlouho s Pánem Ježíšem bdít nevydrželi. Každý z nás musí svůj zápas vybojovat sám. Nemohou jej za nás vybojovat ani ti nejbližší přátelé. A přece je dobré, když alespoň několik lidí je s námi nějak u toho. Pro některé z nich to může být i poučením, jak zápasit o poslušnost Bohu. Kristus nás zde učí svým příkladem i slovem. Obsah lekce shrnují slova: „*Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení. Váš duch je odhodlán, ale tělo slabé.*“ (Mt 26, 41 ČEP)

V modlitbě se Ježíš upevňuje ve svém záměru podstoupit kříž. Bdí a modlí se, aby neupadl do pokušení. Upřímně prosí Boha, aby ho zbavil jeho strašného úkolu. To úplně odpovídalo jeho emocím. Zároveň ale prosí, ať to není tak, jak chce on, ale jak chce Otec. I my se tak můžeme modlit ve chvílích, kdy máme vykonat něco, co v nás vyvolává úzkost. „*Pane, vysvobod' mne z toho nějak, ale ať to není tak, jak si představuji já, nýbrž jak to vidíš ty!*“ Z Lukášova evangelia víme, že to byl velký zápas. Ježíš prý při této modlitbě dokonce potil krev („... *jeho pot kanul na zem jako krůpěje krve.*“ L 22, 44b ČEP). Výsledkem tohoto zápasu však byl jasný postoj, vyjádřený slovy: „... *staň se tvá vůle.*“ (verš 42) O toto jde v modlitbách všech Kristových učedníků ve všech rozmanitých zkouškách. O to by mělo jít i ve všech našich modlitbách. Nikdo nás k tomuto zápasu nenutí, stejně jako ani Krista nikdo nenutil. Když však své zápasy vybojujeme, budeme z toho mít užitek nejen my, ale i celá řada dalších lidí. Pomůže to jejich víře v Boha, jejich spasení. Povzbudí je to k tomu, aby i oni stejně zápasili. A skrze ně pak budou k víře povzbuzeni zase další. Kristus si před Bohem vybojoval, že za nás položí život. Když pak vstává od své modlitby, v jeho slovech slyšíme pevný a rozhodný postoj: „*Vstaňte, pojd' me!*“ Jde vstříc svému údělu, rozhodný a pevný ve svém úmyslu dokončit dílo vysvobození. Stejnou rozhodnost může dát Duch svatý i nám, když o ni budeme zápasit.